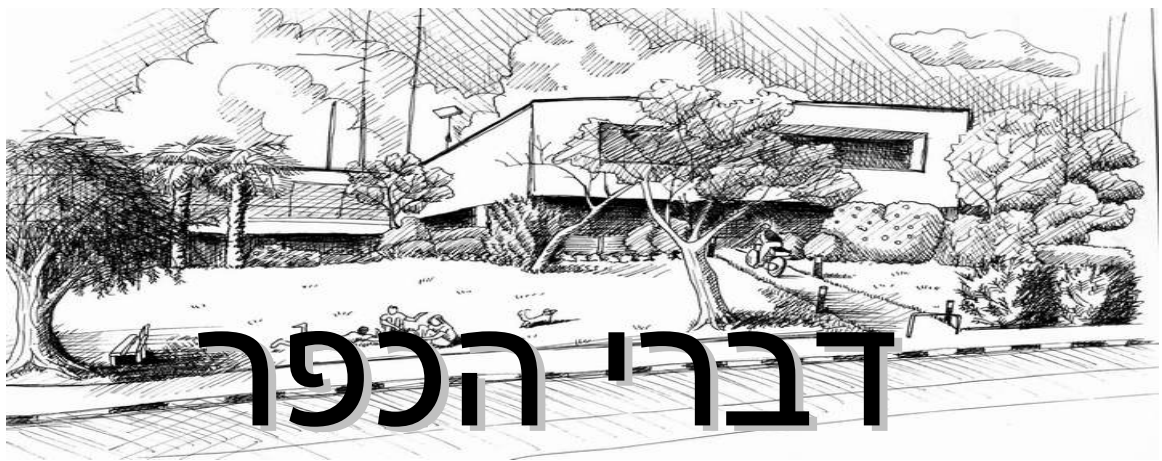

שיר למעלות אשא עיני אל ההרים.

מאין יבוא עזרי. עזרי מעם ה'.

עושה שמים וארץ.

אל יתן למוט רגלך. אל ינום ש'מרך.

הנה לא ינום ולא יישן. שומר ישראל.

ה' ש'מרך, ה' צלך על יד ימינך.

יומם השמש לא יפכה וירח בלילה.

ה' ישמרך מכל רע. ישמור את נפשך.

ה' ישמור צאתך ובואך, מעתה ועד עולם.

גיליון מס' 2008 *ג' באב תשס"ו* 28 ביולי 2006

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org il.

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתו של חברנו**

משה בן-חיים ז"ל

**ומשתתפים בצערם של
אירית, אביבה, יוני, יגאל, יורם ונאוה
וכל המשפחה המורחבת**

שלא תדעו עוד צער

אבא שלום

באנו היום להיפרד ממך בפעם האחרונה. איך אומרים שלום לאיש כמו משה, מבלי להיכנס לקלישאות אשר מייפות את האמת ומשקרות למציאות? חבריך הטובים, אשר אפשר לספור אותם על יד אחת! הכירו את משה הנער התמים, האידאליסט, אשר ידע מגיל צעיר מה הדרך שהוא בוחר והלך בה עד הסוף. הם רובם ככולם אינם איתנו היום, ושוב לא יוכלו להעיד על אופיך, לטוב ולרע. אדם קל לבטח לא היית, איש ספר כמעט עד יומך האחרון. לא סבלת טיפשות ובאמונתך חיית בעקשנות שלא תמיד יצרה חברים. איש צנוע, הנותן את הכל ולוקח רק מה שהוא צריך למחייתו. אתה וחבריך "הוותיקים שלנו", מקימי קיבוץ כפר-הנשיא האמיתיים אשר רוחם היא שנתנה לקיבוץ את האופי המיוחד והנפלא ששרידים ממנו עדיין ניתן לראות היום. איש רציני ומאורגן. לא חברתי במיוחד, לא קל היה לשבת ולדבר ולצחוק על סתם שטויות, לפחות לא לפני ששתיית שתיים או שלוש כוסיות של וויסקי או קוניאק.

הרגעים היפים ביותר שזכורים לי הם הפעמים בהם הייתי מוזמן ל"חוג" – שם מוקף בחברים קרובים הרשית לעצמך להירגע, להיפתח, להיות משה הנער של "איסט-אנד" – לונדון בשנות השלושים למאה הקודמת.

היינו צוחקים ללא סוף מבדיחותיו של מוסי ז"ל, והסיפורים על העבר היו נושא שבועי שקיבל תוספת חדשה בכל מפגש, צ'יזבטים אמיתיים.

השנים האחרונות לחייך היו קשות וכואבות לך, לאמא, לכל ילדיך וכל חבריך. לאט לאט עזבת אותנו כמו קרן אור שנכנסה ל- Event Horizon של Black Hole הובילה אותך המחלה הארורה למקום שממנו לא חוזרים. עיניך קיבלו מבע ריק ועצוב המנסה באופן נואש וחסר תקווה להבין מה קורה איתך. אמא ואנחנו יכולנו רק לראות אותך מתרחק ומתרחק עד שרק גופך הפיזי נשאר איתנו, אבל רוחך נלקחה באכזריות על ידי המחלה.

אבא, לא באתי היום לְכָכּוֹת אותך, (אני יודע שלא היית אוהב את זה), אלא לברך אותך על חיים ארוכים ומלאי יצירה. היתה לך הזכות להיות "חלוץ", להקים יש מאין, וגם אם הדברים לא התפתחו כמו שאולי היית רוצה, העובדות שאתה וחבריך יצרתם אינן ניתנות לויכוח וכולנו – ילדיך, חבריך וגם אלה שלא חיבבו אותך במיוחד, חייבים להכיר ביצירה המיוחדת הזו שאתה היית שותף מרכזי בה!

אמא איננה איתנו היום להגיד לך שלום אחרון ואולי לטובה הדבר. אצלה אתם עדיין חיים בשנות ה-50 וה-60 כאשר שניכם דמויות מרכזיות בחיי הקיבוץ. אמא האחות ולאחר מכן עובדת סוציאלית מהמדרגה הראשונה. אתה קם בבוקר מוקדם לרפת ובהמשך ממלא תפקידים שונים וחשובים בחיי הקיבוץ, ותמיד במסירות ובכבוד.

אז שלום אבא. אנא מסור ד"ש חמה לשלום, ג'וני, ריני, מיכל ומוסי ותאמר להם בשמי שהם חסרים לנו מאוד ושהקיבוץ בלעדיהם לא מה שהיה.

אני מבטיח, בשם כל ילדיך כי נדאג לאמא במסירות ובאהבה כפי שאתה עשית במשך 60 שנה.

אני אוהב אותך.

בְּנֵךְ, יורם.

סבא

אומרים שההתחלה היא החלק הכי קשה, ובאמת כל-כך קשה לי להתחיל לכתוב עליך. ודווקא במקרה שלך הסוף היה כל-כך קשה. ההידרדרות הייתה איטית וכואבת. פתאום אין את מי לשאול שאלות באנגלית, בספרות... ואין ממני לקבל 50 ש"ח סתם בלי סיבה. אתה נמצא בשטח אבל לא ממש איתנו, ורק סבתא חושבת שאתה כרגיל, כמו תמיד –

המרכז של חייה, הבעל המושלם. ואז הגעת ל"כרמל", מרחק הליכה מדירתי ואני הכי קרובה. שמחתי שאתה לידי ואוכל לראותך כל יום, התעצבתי למראך, הבנתי שהסוף מגיע. והנה הבכי חונק אותי ומוטב שאחזור אחורה, כי שם היה נפלא. היית לנו הסבא המושלם, החכם, היפה, איש הספר, אך גם המעשה – כי "עבודה היא חיינו". אמרת, ו"יש לי ספוג'ה לעשות" בכל הזדמנות הכרזת, עם המשפטים הקבועים והידועים וההלצות שלא תמיד העלו חיוך על שפתותינו, זה היית אתה סבא.

גילי המופלג לא מאפשר לי לזכור את הפרטים הקטנים, אבל התמונה הכוללת חקוקה לעד בזיכרון. אחרי אמא ואבא הייתם אתם, והבית שלכם – שלנו, גם אם באנו רק כדי לתקוע שוקולד ולגמור לכם את מלאי העוגיות – אהבתם אותנו בלי תנאים וללא גבולות. אתה וסבתא הייתם חלק עצום ומשמעותי כל-כך בילדות שלנו, ואת זה לא נוכל אף פעם לשכוח.

השארית לנו את סבתא בלעדיך וחור גדול בבטן. אבל אתה במקום של שקט ושלווה ומגיע לך רק טוב כי היית אדם מופלא. הגשמת את חלומותיך – בניית מדינה חזקה שנלחמת ומנצחת והקמת משפחה מפוארת ומאושרת.

תנוח על משכבך בשלום סבא.

אוהבת לעד.

אורלי

ומצטרפות כמובן, ליאת, קטי, שרון ומור.

Dearest Moshe,

Forgive me for not being there to say goodbye...

Some may say you were 'misunderstood'...but, I **always** understood.

I always understood that you cared and loved....

Cared and loved your wife, your children, your grandchildren, your great grandchildren
AND those your children and grandchildren chose to share their lives with.

I will always remember the time in my life, many years ago, when I was young, newly married and trying to find my way living in a new country, struggling with a new language, feeling so very far away from my own parents and family.

You made a point of calling me each and every week from the 'Moatza' in Kiryat-Shmona.

And yes, you were never a man of many words, especially on the phone...but, there was no need for many words. I only hope you knew how much the calls meant to me. I, in return, would call the 'Moatza' to exchange a few words with you... barely able to spit out in Hebrew 'his son's wife' – when asked who was asking for you on the line. You patiently taught me to say "kalato" (כלתו)

I only hope that you were aware of my unspoken appreciation, love and respect for you.

Moshe, you will always be in my heart.

Kalatcha (כלתך).

משה ז"ל

עולם הולך ונעלם לנגד עינינו, ומשה היה אחד מהעולם ההוא. עולם של אנשים מגזע מיוחד, אנשים מליגה אחרת וכבר נאמר "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא", והאיש ההוא הפך אצלנו ברבות הימים לאנשים ההם ולא ניתן להזכיר את כולם רק להבטיח שנזכור את כולם כ"פי הבלורית והתואר, כי רעות שכזאת לעולם, לא תתן את לבנו לשכוח". אדם אחד מהזן הזה, כפי שהבנתי ושמעתי אודותיו היה לו סגל ז"ל שאותו לא זכיתי להכיר, אבל כן זכיתי להכיר חברים טובים אחרים, ומאוד חסרים לי, במיוחד בתקופה זו של הפרטה ואיבוד הציביון הקיבוצי של חיינו.

משה בן-חיים היה אחד מאותה חבורה שהיה לי הכבוד להכיר ולהתרועע במחיצתם, "להסתחבק" אתם, למרות הבדלי הגיל, השפה והמנטליות, אבל בגלל חוש ההומור והפתיחות היה מאוד קל ונעים להתחבר אליהם. סיפורים על משה שמעתי כבר מהימים הראשונים שלי כאן ובהמשך לאחר כמה שנים כשעבדנו יחד במפעל במחלקת המפעיל שהיתה בהקמה. שם הכרנו אחד את השני יותר מקרוב, למדנו כל אחד את המגרעות והפלוסים של השני. למשה היתה השכלה גבוהה וידע כמעט בכל תחום ולי היתה השכלה ים-תיכונית פשוטה ובכל זאת מצאנו את עצמנו משוחחים על נושאים רבים שעניינו אותנו. עיקר המחלוקת שלי עם משה היתה בנושא הרדיו. (היום הולכים מכות בגלל הרדיו). הוא רצה כל היום מוסיקה קלאסית ואני מוסיקה ים-תיכונית (מזרחית). היו הרבה כעסים אבל מצאנו דרך להתפשר ולתת לכל אחד להנות מהמוסיקה שהוא אוהב.

משה עזב את מח' המפעיל ועוד הספיק להגיד לי שהוא למועדון הקשישים לא הולך כי יש שם הרבה זקנים ובעיקר זקנות. בכל מפגש שלנו העברנו דחקות (צחוקים), וכפות. אף פעם לא ראיתי אותו לבד בלי אירית אשתו ולא ידעתי מי בצל של מי.

ברבות הימים התדרדר מצבו של משה, ראייתו וזכרונו נחלשו, אבל אותי הוא זכר, כ"הכורדי מהשכונה".

בתקופת השיקום שלי מהניתוח ביליתי את ארוחות הצהריים בחדר-האוכל ובכל פעם שמשה היה רואה אותי הוא היה מדבר איתי סתם שטויות, עד שאירית היתה נאלצת לסחוב אותו משולחני לשולחנם ולהתחיל לאכול. עולם הולך ונעלם וכך נעלם משה בן חיים, ואכן כך היית – בן חיים ארוכים ומעניינים והגעת לגבורות. נוח על משכבך בשלום, שמור עלינו מלמעלה וסלח לנו על חטאינו כלפיך. ת.נ.צ.ב.ה.

שבִּי.

דבר המערכת

שלום לכולם,
את עריכת "דברי" השבוע נאלצתי לקחת על עצמי היות והעורכת הקבועה ירדה למרכז להתרגעות וכן גם עורכת המשנה. כך שללא הכנה מוקדמת ערכתי למענכם את "דברי", כי גם כשיורים ממשכים לחיות את החיים הרגילים. אם פספסתי משהו, קבלו זאת בהבנה. קריאה מהנה גם אם לא בפורמט הרגיל. בתקווה שבהקדם האפשרי נדע ימים שקטים ורגועים. שבת שלום לכולנו. ציונה.

ובהזדמנות זו מצורפת תפילה לחיילי צה"ל ולכוחות הביטחון

"מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את חיילי ישראל העומדים על משמר ארצנו וערי אלוהינו מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים, ומן הים הגדול עד לבוא הערבה, ביבשה באוויר ובים.
יתן ה' את אויבינו הקמים עלינו נגפים לפנייהם. הקדוש ברוך הוא ישמרם ויצילם מכל צרה ומצוקה ומכל נגע ומחלה, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם. ידבר שונאינו תחתייהם, ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת נצחון. ויקויים בהם הכתוב: 'כי ה' אלוהיכם ההולך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם', ונאמר אמן."

פירורי מלחמה 2

שבוע עבר ושוב אנחנו אתכם, (לפחות עם מי שנשאר), אבל אלו לא הבשורות הקשות באמת. שבוע עבר ועדיין אזהרות, נפילות של טילים, רעמי "יציאות" של תותחי צה"ל, וגם לצערנו הגדול, הרוגים ופצועים, בקרב חיילי צה"ל ובין האזרחים שבעורף שהיה ואיננו עד שנדמה כי כל הארץ חזית (לפחות כל הצפון).

שבוע עבר ושוב אנו מלווים בדרכו האחרונה אחד מחברינו הוותיקים, הלא הוא **משה בן חיים ז"ל**. איש רב פעלים וזכויות הן במישור הקיבוצי הפנימי, והן באזור. מחלה אכזרית ומכוערת ליוותה את שנות חייו האחרונות נותנת בו את אותותיה הקשים, אך גם אלו לא יצליחו לעמעם את פועלו של משה בעיני החברים הרבים שצעדו עמו מהקמת הקיבוץ ועד לימים טרופים אלו. כולם יזכרו את משה הדעתן, המנהיג, איש האשכולות. אם מילים יכולות לנחם, אנו רוצים לצרף את תנחומינו לרעייתו **אירית**, לילדיו, **אביבה**, **יוני**, **יורם**, **יגאל** ו**נאוה** ולכל בני משפחותיהם הענפות. מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

מטבע הדברים רוב תשומת הלב של חיינו נתונה עכשיו למתרחש בגבול הצפוני לא רחוק מהבית. שעות אינסופיות של צפייה בטלוויזיה, האזנה לרדיו, גלישה ברשת האינטרנט, בניסיון לדלות עוד פרט מידע. כאשר השאיפה הגדולה היא לחזור לשגרה שנראית פתאום כל כך רחוקה ובלתי מושגת כאילו לא עברו רק שבועיים מאז אותו מבזק חדשות מזויע של לפני שבועיים שבישר על חטיפת שני החיילים. אחדים יגידו: מה כבר שבועיים?, אחרים יתמהו: מה רק שבועיים? לאלו שיקריהם נפגעו בשבועיים הללו הם עולם ומלואו והחיים לא יהיו לעולם כמו לפני שבועיים אלו.

כל ההקדמה הארוכה הזו באה רק כדי לשמש מבוא ומתאבן לכל אותם חברים שמנסים, ומצליחים, להחזיק את חיינו כאן למרות הכול, באיזו שהיא שגרת חיים שפויה ומוכרת. קחו למשל את **ציונה מזרחי** שלקחה על עצמה, בלי הודעה מוקדמת, להחליף את המערכת הקבועה של "**דברי הכפר**" שיצאה להתאוויר אי שם בארץ. ומה יותר שגרה מלקרוא את "**דברי הכפר**" בסוף שבוע? לקחה על עצמה ציונה להוציא את "**דברי הכפר**" והטילה על **דורית** לאסוף "פירורים" ו**דורית** "**זוגתי שתחייה**" הטילה עליי לכתוב אותם למענכם, חד גדיא חד גדיא...

צוות מל"ח בשילוב מנהלי האגפים והרב"שים נפגשים מידי יום לשמיעת דיווחים ומפרסמים לציבור דפי עדכון יומיים.

בריכת השחייה נפתחת מידי פעם לשעה פה שעה שם, באישור פיקוד העורף ועוזרת קצת להרגעת המצב. רק **הרולד וולאך** מתרוצץ ומחפש דרכים לתיקון אחת המשאבות. הבעיה היא שהחלפים נמצאים ממש בחזית הקדמית בלב הסכנה – בכרמיאל...

מתברר ש"גולדפינגר" הוא לא רק סרט בסדרת עלילות ג'יימס בונד הזכור לטוב, אלא גם כינוי לג'קי עמר וצוותו שלמרות המצב הצליחו להפיח רוח חיים בגיוון מרשים בחדרי האולפן שעומדים לקלוט בקרוב מאוד את חברי גרעין "צבר". שווה בהחלט לנצל איזו הפוגה בין הירידה למקלטים וללכת לראות. (בבקשה לא לדרוך, עדיין, על הדשא הטרי).

בעוד שלא מעט חברים שמחו לחדש לרגל המצב את הקשרים עם הדודה משיכון וותיקים בפתח תקווה, הנה דווקא **גיורא וקטיה שיינגזכית** (וואלה, גם לרשום את השם הזה זה מסובך), שבימי שגרה מבילים את זמנם בשנת חופש בחצור הגלילית, הגיעו למשק עם שלל משחקים לילדים ולנוער מתנת "מפנה" שם עובד **גיורא** וישר נרתמו במלוא המרץ לטובת המאמץ החינוכי לשמחת ותודת המערכת וכמובן הילדים עצמם. כל הכבוד להם.

המקלט של הפאב מארח מידי ערב פעילות שונה (וגם טעימה כך מספרים) ביוזמתן של **מעין פלמה, טלית, שרה דבולט** ועוד (סליחה מראש עם שכחתי מישהו. הכבוד והתודה לכל המעורבים). כדאי לבוא ולשנות אווירה. זה גם נעים גם טעים, ולא פחות חשוב בימים אלו. גם בטוח!

ביום רביעי יוצאים הוותיקים לטיול התאוורות שמאורגן ע"י המועצה. נאחל להם נסיעה מהנה ושובו הביתה בשלום. דרך אגב הוותיקים צוידו בערכת ירידה למקלטים שכוללת אביזרים שונים. הערכה נתרמה גם היא. תודה לתורמים ושרק לא נצטרך להשתמש בה יותר מידי.

מקלט 30 + הזכור לטוב מארח את ילדי הגיל-הרך.... במקלט שלרוב משמש כמקלט תנועה ולימוד קרטה נחנך החל מיום 24/7 פעוטון וגנון ממוגן לילדי הקיבוץ וילידים היקרים שלאט לאט חוזרים צפונה. בעיקר הנטל נושאות העובדות המסורות מקרב חברות הקיבוץ של מערכת "הגיל הרך" שמתמודדות גם בתקופה הקשה הזו עם הלחץ. תודה רבה גם לכל המתנדבים והמתנדבות שנרתמו למאמץ ומסייעים לשמור את המערכת במצב פעיל. רק בגלל החשש לשכוח מישהו אני לא נוקב בשמות. כל הכבוד ותודה מקרב לב לכל העוסקים במלאכה.

גן רימון עבר לפעילות במתכונת מצומצמת משהו רק עם ילדינו והמטפלות תוצרת בית. כל הכבוד.

תודה מיוחדת נשלחת גם ל**רביב פרלסון** וחברי קיבוץ סמר שבערבה, שלקחו על עצמם לארח את בני הנעורים והנעורות לקייטנה בשקט הגדול והנוף המרהיב שמסביבם. החבר'ה מוסרים שהם מבילים נהדר, ונהנים מכל רגע.

ביום א' יצאו ילדי התלתונים הבוגר והצעיר ליום כיף בשפיים וחזרו עייפים אך מרוצים.

מחר יום ג' ה-25/07/07 בשעה 11.00 תתקיים במקלט הופעה של יוצאי הלהקות הצבאיות. הכינו כרטיסים מראש... נא לשים לב לפרסום על המקום המדויק בלוח האלקטרוני..

ביום ד' יוצאים ילדי התלתון הבוגר ליום כיף ב"סופרלנד" ברשל"צ, ההנאה מובטחת.

ביום ה' ה-27/07/06, לעומת זאת יתקיים ערב של טיפולים הוליסטיים מידיהם של מתנדבים מרחבי הארץ. גם במקרה זה יש לשים לב לעדכונים בלוח האלקטרוני לגבי מיקום ומועד מדויקים.

"בנק הפועלים" נרתם למאמץ, פתח את כיסו הגדול ותרם, בשיתוף עם הסוכנות למערכת החינוך - 2 מקלטי טלוויזיה, 2 מכשירי די.וי.די., מאווררים גדולים, משחקים, ספרים וחבורות להנעמת זמן השהייה במקלט. תודה רבה לכל התורמים, כן ירבו.

רפי פרנק, דני חייט, אמיר ושלום נמנוב, חזרו כל אחד בדרכו מצרפת שם נטלו חלק במקצה החובבים בקטעים מסוימים של "הטור דה פראנס". החוויה האדירה לכשעצמה התעממה לאור ההתרחשויות בארץ, אך ברוכים השבים, נשמח לשמוע חוויות בימים יותר שמחים.

יעקב דדוש נחת מהסיוור בתאילנד ישר לבשורה הקשה על מות אחיו **ציון ז"ל**. לאחר שבעת ימי האבל בבית אמו הגיע למשק ישר לצליל הצופרים. באופן אינסטיקטיבי הוא חיפש בהתחלה את כפתור ה"וליום" כדי להחליש את הרעש... גם הזקן שמעטר את פניו בימים אלו הוא מטעמים מובנים ולא בגלל משהו שהוא אכל במזרח הרחוק...

במשתלת הערערים אנחנו מנסים ומצליחים לספק את ההזמנות שבכל זאת מגיעות. אפילו **ג'וני** הצליח לארגן את הילדים לעבוד קצת בין האזעקות השונות והירידה למקלטים.

מפגש לרעמי התותחים. **דורית** זוגתי שתחיה חוזרת השבוע בהדרגה לפיזיותרפיה בחצור, נדהמה לפגוש את בת כיתתה **תמרה לוי לבית סמברג**, שבדרך כלל משמשת כעובדת סוציאלית בקופ"ח כללית באיזור טבריה - בחצור הגלילית. גם היא נרתמה לעזור לאנשי הצפון והגיעה לשטח אש.... שנים לא נפגשנו ופתאום לרגל הנסיבות נוצר קשר מחודש.

לאיתן גדליזון "שלקח ללב" קצת יותר מדי.... החלמה מהירה ובריאות שלמה.

כתבתי וכתבתי מתוך תקווה שעד שאסיים המלחמה כבר תיגמר. אבל אם אתם שומעים "בומים" או אזעקה סימן שהמלחמה עדיין לא מאחורינו וחייבים להמשיך להחזיק אצבעות ומעמד.

לסיום שוב ים של תודות לכל הנושאים בנטל ומאפשרים המשך קיום שגרה גם בימים אלו. ועד שהכול ייגמר נאחל לכולם שבת שלום ומבורך וכמו תמיד, שיעבור לכם הכול ממול...

אבי דורית אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ

ימי הולדת 30/7- 5/8

דליה וגנר מיכל דדוש לוטן מזרחי	3/8	אתי אדלשטיין עמוס ניצן אילת פרחי (נכדה - ווטרמן) מיכאלה בן-חנוך (נכדה)	30/7
בועז נאי ליאור בן-זאב הגר טוביס (נכדה גניסלב) אביתר ברוך (נכד מדר) תומר סמברג (נכד)	4/8	אודי וגנר מירב בלדווין הלל אליעזר דוארי (נכד)	31/7
ציונה מזרחי הופ ינטיס	5/8	בטי דוארי נחמן אנגלסברג אהוד אלמן אורה נמלי אורלי ליפשיץ (נכדה אלמן) ינאי קולט פיבי פרימוסט (נכדות) קלואי פרימוסט אלי שובל (נכדה) נעמי איתם (נכדה ארנברג)	1/8 2/8

ימי נשואין

חניתה וזוהר בן-דוד	31/7
אילה ואילן שור רותם וגיל בת	1/8
שילה והנרי בן-יהודה - 50	3/8
ליאורה ורוני וינשטיין נואית ועופר גלזר	5/8

לקהילת "ואהבת", הקהילה של אלישע וולפין, יש עלון חדשי. בכל עלון כזה מופיעה "פינת הרב" שכותב אותה אלישע. הפינה הזאת, המתייחסת לנושא "הבית" נכתבה לקראת האירועים המזכירים לנו את חורבן הבית, ומכיוון שהם ראו אור במקביל להוצאת גיליון דברי הכפר בנושא זה, אני מביאה את הדברים כלשונם. (תמר וולפין)

פינת הרב

והנה שוב מגיע לו קיץ מבטיח. חלונות של משרדי הקהילה פתוחים לרווחה. הרבה אבק יש באוויר, אבק של בניה והתחדשות. שכונה שלמה נבנית מסביבנו "אמירי מעין צבי". בתי חלומות גדולים, עם גינה מטופחת ונוף לים. בודאי כבר יש מי שחולם על חיי החדשים בבית החדש: איך ישב בשעת בין הערביים על המרפסת הצופה לים, עם כוס קפה יאפית, נפרד מהשמש השוקעת ומהיום הגווע. "הגעתי הביתה" יאמר לעצמו "אל המנוחה והנחלה".

אני תוהה האם יש עוד תחום בחיינו הטומן בחובו כל כך הרבה פנטזיות והבטחות כמו "בית משלנו". ואני גם תוהה מדוע. אלעזר בניועץ כותב: "אימרו לאלוהים: / הכל בראת בעולמך / רק בית לא בראת לאדם - / והוא רוצה כל כך הביתה! / והוא רוצה כל כך: הביתה!". בית הוא דבר שעליו נוציא יותר כסף מכל דבר אחר בחיינו, ואם כספנו משקף את רצונותינו, הרי בית משלנו, מסתבר הוא הכמיהה הגדולה ביותר שלנו. אבל.... האם כסף קונה בית?

במעגל השנה העברי, חדשי הקיץ רוויים בדימויים של בית. החודש אנו קוראים את פרשת בלק, בה בלעם מכריז: "מה טובו אוהליך יעקב, משכנותיך ישראל" (במדבר כ"ד, 5). בחודש הבא כבר נקרא את מגילת איכה, הקינה על הבית המפואר שחרב. יש מסתבר קשר בין "קן" ל"קינה". כל חיינו אנחנו עוזבים בית, מקימים בית, מרחיבים בית, מחליפים בית, מרהטים בית, משפצים בית וכמעט תמיד גם הורסים בית. כשאנו עוזבנו את הקן של הורינו, משהו בקן המוצא נחרב, אבל אנו כבר התחלנו להתגעגע אל הקן הבא שנבנה.

בית הוא כמו פירמידת הצרכים של מסלאו: בשלבים הראשונים של הפירמידה הבית הוא עניין של הישרדות: קורת גג מעל הראש, הגנה מפני החום בקיץ והקור בחורף. רק כשיש גג, קירות ורצפה, באה הציפייה לקצת פרטיות בעולם הלא פרטי שלנו. אחר כך באה ציפייה למיטה חמה ומפנקת. בשלבים גבוהים יותר של הפירמידה באות המחשבות על התא המשפחתי החם שנטפח בו, קן לנו ולגוזלים. בדרגה הבאה אנו מוצאים את ... חדוות האכסון. עם בני האדם מגיעים גם "הדברים" שלהם. חשוב שיהיה די מקום לארונות, מחסנים, עליית גג ובידום, שם נוכל להניח את המשא הכבד, את כל מה שאגרנו- ספרים, כלי מטבח, כלי עבודה, סדינים, פוך וכריות, מזכרות מטיולי ילדות וציורים של הילדים שהלב לא יכול לזרוק ("מי יודע, אולי יום אחד... לך תדע..."). אחרי שסידרנו את חיינו על המדפים, אנו מתפנים לשלב הבא – שלב הגאווה: תראו אותי, הנה מבצרי, הנה הארמון שצלחתי להקים לשמי.

השלב האחרון בטיפוס במעלה הפירמידה כבר אינו פונקציה של כסף ורווחה כלכלית. בשלב הזה גם צריך רעוע או אוהל יספיקו. זהו שלב שבו הבנאי זקוק לאינטליגנציה רוחנית, לא כלכלית ולא ארכיטקטונית.

בשלב זה האדם שואל את עצמו האם הבית הזה הוא באמת אני, משקף את מי שאני? האם בו אני יודע שיש לי מקום בעולם? מקום שהוא שלי, מקום שאני יכול להיות בו אני עצמי. מקום אליו אני חוזר מן העולם שבחוץ ומוצא בו את בבואתי, הד לדפיקות ליבי.

לא בכדי "מקום" הוא גם שמו של הקדוש ברוך הוא. אדם שאינו מרגיש בבית בגופו ובליבו, גם לא ירגיש באמת בבית בביתו הפיזי, ולא חשוב כמה עבים הקירות וכמה כסף ובטחונות מביאות הבלטות. מידי קיץ אנו מציינים שני אירועים מרכזיים בזיכרון הקולקטיבי שלנו: האחד הוא תחילת המצור של הבבלים (586 לפנה"ס) והרומאים (66 לספירה) על הבית, בהא הידיעה (י"ז בתמוז). השני, שלושה שבועות מאוחר יותר, אנו מתאבלים על סיום המצור ועל החורבן של הבית (תשעה באב). על פי המסורת הזו, הבית שחרב לא היה רק הבית הקולקטיבי שלנו, הוא היה מקום שכינתו של הקדוש ברוך הוא. מאז, אלוהים נמצא בגלות ומתגעגע אף הוא לבית, ואנו אתו. מאז בכל חתונה, כשאנו מלווים זוג שבא "להקים בית בישראל", אין אוכל ואין ריקודים עד שלא נשמע קולה של זכוכית מתנפצת, זכר לחורבן הבית. מאז, היהודי נודד ומחפש לו חוף מבטחים. בכל בית שהוא הקים הוא השאיר פינה לא צבועה, להזכיר לו שהבית זמני, ושאין זה ביתו האמיתי. עד שגם בית זה נהרס והוא שב לנדוד – בבל, ספרד, פולין, מרוקו, רוסיה, אמריקה ואוסטרליה. אבל, האם קיים בית אמיתי? האם קיים בית שהוא לנצח? העולם כולו וארצנו בפרט, זרועים אתרים ארכיאולוגיים, של אנשים שהיו בטוחים שהבית שהם מקימים הוא נצחי. בית אמיתי אין. יש רק כמיהה אמיתית, געגוע, והוא פנימי ועז. אולי זכר למעשה בראשית, זכר לגן העדן ממנו גורשנו, זכר לרחם שממנה כולנו יצאנו. את הכמיהה הזו אנו משליכים פעם אחר פעם על המרחב הפיזי, ומקימים בו ארמונות במיטב כספנו (בעיקר כסף שאין לנו...).

לפני כמעט ששים שנה הקמנו לנו שוב בית משותף. שרנו לו שירי הלל, והנחנו בצד את מקל הנדודים. לקחנו משכנתא גבוהה במיוחד (בשפה היהודית כסף = "דמים"). היה לנו ברור שזהו המחיר שאנו חייבים לשלם עבור הבית. בתחילת הדרך ייחלנו רק לקורת גג וקירות שיגנו עלינו מהפורעים והסתפקנו במועט. כעבור כמה עשורים טיפסנו בפירמידה של מסלאו ושאפנו שיהיה לנו גם קצת נוח (מה, לא מגיע לנו אחרי כל מה שעברנו?) הקמנו מוזיאונים ומקדשים לאחסן את החלומות והאידיאולוגיות. עד שנות השלושים שלנו היה לנו כוח להרחיב את גבולות הבית ולרהט את חדרי בהרבה בטון ומלט ומרבדי גנים. יבשנו, שתלנו, זרענו והפרחנו. היינו מאד גאים במה שהקמנו כאן, ובצדק. אבל עם הגאווה קצת התאבנו. נחנו על זרי הדפנה. קצת שכחנו את החזון והתרחקנו מעצמנו. התרחקנו מהלב. התחלנו להתבגר. הציניקנים יאמרו שהזדקנו. הגוף התחיל להתכווץ, להצטמצם, להתכנס. אפילו בנינו סביבת חומת הגנה. היסטוריונים מפוכחים אומרים ששלב הגאווה הוא השיא שלפני הדעיכה, ההתכנסות, ושזו דרכה של כל אימפריה שאי פעם הייתה בעולם. אבל היהודי היתל בהיסטוריונים פעם אחרי פעם. היהודי נכנס ויוצא מההיסטוריה כמי שנכנס ויוצא מבית.

השאלה היא האם אנו מתכנסים בבית האבות שלנו, המוגן בחומה, משום שתש
כוחנו ומוצה האון שלנו? או שאולי הגענו לשלב האחרון של פירמידת מסלאו
לבנאים: ההתנחלות בלבבות – בנייה של בית מבפנים החוצה, חיזוק היסודות
הפנימיים שלנו: הרוחניים, המוסריים, הערכיים והחזוניים, יצירת עוצמה פנימית:
עוצמה שהיא הלימה בין הלב והבית.
בית פיזי אינו לנצח. אין דבר פיזי שהוא לנצח!!! הכל מתכלה ומתבלה ונבנה
מחדש. המחסנים והבידמים יום אחד ירוקנו על ידינו או על ידי יורשינו. עוד ינברו
ארכיאולוגים בין שרידי בתינו, וציביליזציות חדשות ימחזרו את החומרים
שהשארנו מאחור.
הדבר היחיד שהוא נצחי הוא הכמיהה לבית אמיתי, ובית אמיתי יכול לבנות רק
בנאי רוחני. האם הגענו לשלב הזה סוף סוף?

בית

שדות מצהיבים בין גלי אבנים שחורות
פלגי מים זכים ניגרים מהרים עתיקים
להיות מעיינות נסתרים מפכים לאט
לתהום לא הרחק מכאן הולמים חששינים*
בזמן השקוף צלצול קולות מלחמה
סאלאח א- דין בשלל דגלי סהר דורס
את מצד עתרת סמל אחרון לממלכת
ברושים שורטי בשר שמי התכלת
של מלכות ירושלים* ומלכיה הגאים
שפעם חלמו כאן מזרח תיכון חדש.

לא רחוק מהמקום שהיה בית קברות

לחללי אויב צעד גאה באבק הכורכר
הלבן גוטפריד מביון* שלא רצה להמיר
את זר הקוצים בכתר מלכות עד שהיה
גם הוא לאבק תחת רגליהם של כובשים
שבאו ונעלמו בתהום שאין ממנה חזרה
ללא הרף עלו וחרבו מצודות נשגבות
אנשים נולדו והיו כלא היו מתריסים
את ארעיות קיומם כצלילה האחרון של
תזמורת שתוויה התפזרו לכל רוח.

עכשיו רוח קלילה עולה מהוואדי נושאת
את נשימת השנאה של צריחת הרקטות
יללה דקה וחדה של כאב המזרח שאין לו
סוף בא תמיד בריסוק גדול ומחריש אוזניים
מי שחי כאן נידון ללמוד את סוד השנאה
למרות ובגלל שנצרף באש כבשנים,

שבט נודד בזמן, נושא על גבו העתיק
כמו אחרי ליל אהבה פראי את שריטות החיבה
של עולם אדיש לעצב קיומו, שרוצה כל כך

סוף סוף לנוח, רק למות כשטעם הדבש של

פירות חיינו נוטף על שפתיו ההולכות וכלות.

דודו פלמה 15.7.06

- חששינים - כת של לוחמים, בזמן מסע הצלב הראשון, שמקום מושבה בהר הלבנון, שהיו מתמסטלים בצאתם לקרב או למשימות רצח. (מקור השם אסאסין, מתנקש, באנגלית).
 - מלכות ירושלים וגוטפריד מבויון - גוטפריד מבויון, אביר צרפתי, ייסד את ממלכת ירושלים בשנת 1099
- מיד עם כיבוש ירושלים במסע הצלב הראשון. סרב לשאת כתר באומרו שאל לו לאדם לשאת כתר במקום שבו ישו נשא זר קוצים.

ביתי מקלטי

המקלט הראשון שלי במלחמת העולם השניה היה שולחן אוכל גדול עשוי מתכת. תשעה מדיירי הבית היו יכולים להיכנס תחתיו. אפשר לראות דוגמא של שולחן דומה לזה במוזיאון המלחמה הממלכתי בלונדון אנגליה. בזמן שישבנו תחת השולחן הופצץ בית ברחוב בו גרנו וגם בית ספרי. במלחמת סיני הייתי במכון למדריכי חו"ל בירושלים, מקלטים לא היו אבל מילאנו שקים עם חול כדי לשמור על קירות הבית. לפני מלחמת ששת הימים הייתי מטפלת בגן שקד, לא פעם חווית תקריות מול הסורים וקיבלנו הוראות להוריד את הילדים למקלט, קראנו, שרנו והעברנו את הזמן.

במלחמת ששת הימים ביליתי במקלט מעבר לביתם של משפחת בן חיים עם אסף ונירה, נירה בת שנה וחצי מאד רצתה להיות עצמאית ולכן האכילה את עצמה וגם את בגדי, לאחר כל ארוחה חבשתי כובע פלדה ויצאתי לכבס את בגדי וללבוש בגדים נקיים.

במלחמת יום כיפור ביליתי במפקדה שחלק ממנה היה מקלט עזרה ראשונה. הייתי בחודש השביעי של ההריון כשבפנים יושב לו בנחת אמרי ובמשך 3 שבועות עליתי וירדתי את מדרגות המקלט. הרופא של המשק היה רופא צבאי ולכן הוא לא היה כאן. קופת חולים שלחה לנו רופא מתנדב ומטרתו הייתה להגיע כמה שיותר קרוב לסורים. הוא ישן עם עיניים פתוחות וסכין חד בגרביו (מוכן לכל הזדמנות להסתער על האויב). בטי עדר טיפלה במסירות רבה בילדי במקלט אחר ורימונד קטף כותנה בחולה.

במלחמת המפרץ הייתי אחות יחידה בין המרפאות של טובא וראש פינה וחזרתי הביתה לשבת בחדר האטום עם 8 מבני המשפחה. ישבנו יחדיו על המיטה ושיחקנו כאילו הכל רגוע. עדיין הסירנה מכניסה אותי ללחץ, הפעם אין לי שולחן מתכת. המקלט הקרוב לביתי מוצף מים, מקום מוגן אין בבית ולכן החלטתי שהשירותים בביתי הם המקום המוגן ביותר עבורי, מה יותר טוב יש כסא, מים וספר טוב. חבל שאין טלויזיה בשירותים.

שוש סולומון

פינה קטנה וירוקה

שלום חברים, ילדים וכו'.

רציתי לכתוב ולספר לכם על חסידה ששחררנו לפני מספר שבועות שנפלה מהקן בשמורה וגם על זוג דורסים ממין עיטם לבן זנב, גם צעירים ששחררו בשמורה ועל שביל חדש באיזור כרם בן-זימרה שעבר בחורש טבעי, סימון שבילים שחור, אך עקב הקטיושות והתותחים הרועמים לא אוכל לספר לכם. ולכן אספר לכם על חברה/ה שלכם שהולך על ארבע (כלב, חתול), שממש פוחדים הסירנות והבומים.

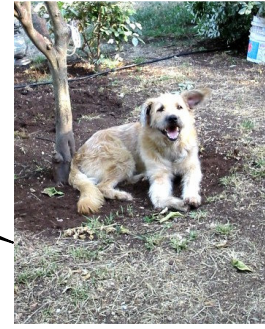
איך מרגיעים אותם? פשוט יורדים אתם למקלט, מלטפים ובקיצור מתייחסים אליכם כמו בני-משפחה.

בר המאירי את הדגים יש להשאיר באקווריום!!
זהו, אנחנו הירוקים מחזיקים אצבעות לחיות שיצליחו להינצל מהשריפות הרבות באזור שהורסות כל עץ ושיח.
שיהיה לכל עם ישראל שבת שלום וירוק.
איציק ב"ד.

רשימת שומרים לשבוע 28-7 עד 3-8

יום	תאריך	שם השומר
חמישי	27/7	ג'וני הרמץ
שישי	28/7	אודי וגנר
שבת	29/7	הרולד וולך
ראשון	30/7	שוני וולך
שני	31/7	תומר וויטהם
שלישי	1/8	איאן וויאט
רביעי	2/8	יוחאי וולפין
חמישי	3/8	בוב ויניו

פינתו של אוניל

האם ידעתם ש..... על פי חוק צער בעלי חיים ,
נטישת בעל החיים היא התעללות ועל כן היא עבירה על החוק
נטשת את הכלב ? יוגש נגדך כתב אישום

חופשת הקיץ רק החלה , אך תופעת נטישת הכלבים כבר בעיצומה, באמצעות השבב המוחדר
היום תחת עורו של כל כלב במהלך חיסון הכלבת ניתן לאתר את בעליו של הכלב ולהגיע אליו
, וכיוון שבישראל קיים חוק צער בעלי חיים , הרי נטישה היא למעשה התעללות , וזו עבירה על
החוק .

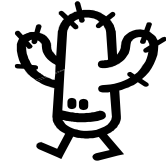
מאחל לכל ידידי ההולכים על ארבע סופ"ש רגוע.

אוניל

תודות מקרב לב

ברצוני להודות לכל אלה שברכו אותי והגישו לי מתנה ליום הולדתי ה- 80.
למרות המצב הבטחוני כל-כך הרבה חברים מצאו זמן לזכור ולשמח את לבי ביום
זה.

גם לאלה שמצאו את דרכם לביתי ולצוות באי המפגש שבאו ושרו לי שיר.
חן חן, ותודה, תודה,
מריון גרשמן

מה דוקר השבוע?

28.7.06

לא בטוח שדוקר זו המילה המתאימה לאור האירועים אז אולי נחליף את הכותרת ב" מה צופר השבוע?". מעניין עד כמה הדו"ח שהכנתי מראש לפרסום כבר לא רלוונטי ושכיום יש יותר בגדר האי-ידיעה מאשר ידוע לגבי גרעין צבר. ובכל זאת, חשוב לעדכן לגבי ההתקדמות שחלה בהכנות וההתארגנות לקבלת הגרעין בעוד כשבועיים.

קודם ולפני הכול חשוב לתת קרדיט למי שטורח ועמל קשות להצלחת הפרויקט. אז הנה הרשימה:

- לצוות הנוי בהנהגתו של ג'קי שהפך את השממה לגן בוטני (טוב אולי קצת הגזמתי) ושווה טיול של אחר הצהריים.
- לאלברט וחבריו שהצליחו לעמוד בתקציב הצנוע ולשדרג את החדרים והסביבה על מנת שנעמוד בתקן החשמל הנדרש.
- ליובל שדאג לביצוע עבודות השרברבות להכנת התשתית להשקיית הנוי.
- לאלק ושמעון שעדיין עמלים לסיים את שיפוץ החדרים והמדרגות.
- לבריאן ופאול שבימים אלה עסוקים בסבב תיקוני נגרות.
- ואחרון אחרון חביב (בשלב זה) טומי שתורם את חלקו בארגון מיטות ושאר הרהיטים להם אנו זקוקים עבור חיילנו בגרעין צבר.

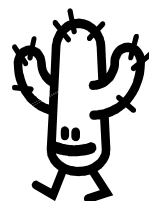
בהזדמנות זו אני רוצה להזכיר לאותם חברים אשר ברשותם ריהוט מכל סוג (כולל קומקומים ושאר כלי מטבח חשמליים) אשר מעוניינים לתרום לגרעין שאנו נקבל את התרומה בשמחה.

השבוע יצאתי לפגישת חרום בת"א של כול הגורמים (סוכנות, צופים, תק"ם, צבא וכו') המעורבים בתהליך קבלת וליווי הגרעין על מנת להעריך את המצב והצעדים שיש לנקוט להמשך. בדו"ח הבא אני מקווה לפרסם את ההחלטות מהשיבה.

נכון להיום רוב חברי הגרעין כבר נמצאים בארץ אצל משפחות ו\או חברים, והם בעצם מחכים לטקס הפתיחה שיתקיים בת"א ב 10 לאוגוסט (אולי במכוון לאור יום החתונה של יצחק ובטי עדר). כפי שחלקכם קראתם או ראיתם בטלביזיה למרות ההפגזות בצפון ואולי בגללן, אחוזי הפרישה נמוכים מאד ובחול"ל כבר יש רשימת המתנה שגדלה כל יום. המוטיבציה של חברי הגרעין גדולה ובינתיים גם התמיכה של ההורים.

זוהרים שהבטחתי מידע על המורות החיילות והמש"קית (שלה קשר ישיר לכפר הנשיא)? ובכן, מיה קדם (המש"קית) היא הנכדה של ביבי וג'ואן שהיו חברים בגרעין ה'. לאחת המורות קוראים קטיה והיא בת ברור חייל. למורה האחרונה המיועדת לכפר הנשיא יש שם (שלא הועבר אלי עד עתה) והיא מקרית גת. הצוות יחד עם קארין המדריכה יגורו את שלושת החודשים בביתם הישן חיימקה' ואנט, ליד בית בלונד.

גרעין צבר – כפר הנשיא 2006

לפני שבוע קיבלתם כמה הודעות לאמהות פולניות, אז על פי בקשה מיוחדת של
אתי הנה עוד כמה:

כמה מודעות לאמהות פולניות #2:

Sincere rabbinical student, 27. Enjoys Yom Kippur, Tisha B'av, Taanis Esther, Tzom Gedaliah, Asarah B'Teves, Shiva Asar B'Tammuz. Seeks companion for living life in the "fast" lane. POB 90.

Yeshiva bochur, Torah scholar, long beard, payos. Seeks same in woman. POB 43.

Worried about in-law meddling? I'm an orphan! Write. POB 74.

Nice Jewish guy, 38. No skeletons. No baggage. No personality. POB 76

Female graduate student, studying kaballah, Zohar, exorcism of dybbuks, seeks mensch. No weirdos, please. POB 56.

Staunch Jewish feminist, wears tzitzis, seeking male who will accept my independence, although you probably will not. Oh, just forget it. POB435.

שבת שלום, ברכה ובריאות לכולנו.

ארי ורפי (בשם צוות גרעין צבר)

אזרח מדבר

אני והרבי אזרחים ישראלים שחיים בצפון הרבה שנים ולא במקרה, אלא מבחירה.

בתור אזרחי מדינת ישראל זו זכותנו המלאה לדבר עם הטלוויזיה או עם הרדיו או עם כל מדיה אחרת. אנחנו לא נציגים של כפר הנשיא ולא דברנו על כפר הנשיא או בשם כפר הנשיא. הרבי ואני דיברנו עם ערוץ 10 וערוץ 2 ושלחנו דואר אלקטרוני לגבי גזית על המצב הביטחוני בצפון ועל המצב החרום. בימים האחרונים אנחנו רואים בטלוויזיה עשרות אזרחים שחיים מחיפה ועד קריית-שמונה שמביעים את דעתם, אנחנו בדומה לאותם האנשים דברנו מהלב ומהבטן דעתנו והרגשתנו וזו זכותנו.

מנהל הקהילה הוא נציג הקהילה ורק הוא יכול לדבר בשמה אבל הוא לא יכול להגיד לחברים שחיים בקהילה עם מי לדבר או על מה לדבר כשהם מביעים את דעתם האישית, זו דמוקרטיה.

הרבי עבר מספיק מלחמות בארץ בתור תושב ובתור חייל ויש לו מה להגיד. אנחנו מבקשים לשמור על זכותנו הבסיסית בתור אזרחים בארץ זו.

בברכה,

רייצ'ל

תגובת ברוך לדברי הרבי ורייצ'ל

אין חולק על כך שלכל חבר זכות להביע את דעתו, אולם האזרח הנו חבר גם בקהילה הנקראת קיבוץ (אליו הצטרף מתוך בחירה חופשית), ולפיכך במקרים ובזמנים בהם יש צורך בנקיטת עמדה מייצגת של הקיבוץ הדברים חייבים להיעשות בתיאום ובידיעה.

לגופו של עניין, ההתבטאות שהרבי ורייצ'ל הציגו בתקשורת, מצב לפיו **בקיבוץ כפר הנשיא אין אוכל, אין טיפול באוכלוסיה וכו'.**

בעקבות הכתבה בה תואר מצב שאין לו כל קשר למציאות, נוצר משבר אמינות בין הקיבוץ לבין הגופים החיצוניים איתם אנו בקשר (לדוגמא המועצה האזורית), ונשאלת השאלה האם בשם חופש הדיבור ניתן לגרום לנזק תדמיתי, ואולי אף מעבר לזה.

נקודה נוספת למחשבה: הנוהל לפיו מנכ"ל הקיבוץ משמש כנציג כלפי התקשורת פורסם בפרוטוקול הנהלת הקיבוץ ולכן מן הראוי שבמידה ולחבר יש השגות בנושא זה או אחר, הוא יביע אותן בפני המליאה, ולא יעמיד אותנו בפני עובדה מוגמרת.

ברוך כהן